

Serijal STAKLENI PRESTO:

STAKLENI PRESTO

KRUNA PONOĆI

NASLEDNICA VATRE

KRALJICA SENKI

CARSTVO OLUJA

Sara Dž. Mas

CRSTVO
OLUJA

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

SARAH J. MAAS
EMPIRE OF STORMS

Text copyright © Sarah J. Maas 2016
Illustrations copyright © Kelly de Groot 2016
This translation of EMPIRE OF STORMS is published
by Laguna d. o. o. by arrangement with Bloomsbury
Publishing Inc.
All rights reserved.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Tamar,
moju zatočnicu, vilinsku kumu
i plemenitog viteza.
Hvala ti što si verovala u ovaj
serijal od prve stranice.*

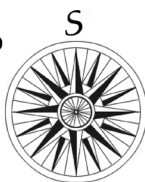
Erileja

Terasen

Severno more

Vučje Pleme
Planine Anaskal

Planine Jelenrog

Surija

Ledene pustare

Planine Perant

Alsoruk
Rozamel
Orint
Perant

Planine Run

Endovir
Rudnici soli

Meah

Veliki okean

Hrastova šuma

Adarlan

Araratske planine

Ferjanski procep

Srebno jezero

Rifthold

Reka Ejveri

Ka Vendlinu

Planina Beli očmak

Anijel

Morat

Fenharou

Belhejven

Melisanda

Mrtva ostrva

Lobanjini zaliv

Kalakula

Ilvej

Lerida

Kamene krajine

Ilvejska stepa

Bandžali

Uzano more

MRAK

Potmulo dobovanje bubnjeva pronosilo se krševitim padinama Crnih planina još pre razdanja.

Sa stenovitog krša na kojem je njen ratni čador stenjao zatežući se pod naletima suvog vetra, princeza Elena Galatinijus je čitavo popodne pogledom pratila vojsku strašnog gospodara kako se u crnim i čemernim valovima preliva po tim planinama. A sada kada je sunce davno zašlo, neprijateljske logorske vatre treperile su po planinama i dolinama kao zvezdani zastor.

Toliko vatri – tako mnogo njih u poređenju s onima koje gore u njenoj strani doline.

Nije joj bila potrebna oštrina njenih fejskih ušiju da čuje molitve svoje ljudske vojske, kako izgovorene tako i neizgovorene. Minulih časova i ona se nekoliko puta pomolila, premda je znala da na njene molitve neće biti odgovora.

Elena nikada nije ni razmišljala o tome gde će možda umreti – ni nakraj pameti joj nije bilo da bi to moglo da se desi tako daleko od brdovitog zelenila Terasena. Da njeno telo možda neće biti spaljeno, već da će ga možda proždrati zverinje strašnog gospodara.

Neće biti nikakav beleg da svetu kaže gde je terasenska princeza pala. Neće biti belega ni za koga od njih.

„Moraš da se odmoriš“, začuo se grubi muški glas iz ulaza u čador iza nje.

Elena se osvrnula, a puštena srebrnasta kosa zakačila joj se za kožne pločice oklopa. Ali Gavinove mrke oči već su gledale dve vojske koje su se pružale pod njima. Pogled mu je bio uprt u onu uzanu crnu crtu što ih razdvaja, a koja će ubrzo biti probijena.

Iako je spominjao odmaranje, Gavin nije skinuo oklop kada je pre više sati ušao u njihov šator. Njegove vojvode su iz čadora izašle pre svega nekoliko minuta, noseći karte u rukama i ni mrvice nade u srcima. Osećala je to njihovom mirisu – strah. Očaj.

Gavinovi koraci skoro da se nisu ni čuli po suvom i stenovitom tlu dok joj je prilazio tu gde je držala svoju samotnu stražu, a na toj bezmalo bešumnosti imao je da zahvali godinama provedenim u tumananju južnim divljinama. Elena se opet okrenula ka tim bezbrojnim neprijateljskim vatrama.

Promuklim glasom joj je rekao: „Snage tvog oca još bi mogle da stignu.“

Jalova je to nada. Njen besmrtnički sluh čuo je svaku reč izgovorenu tokom viščasovne rasprave koja se vodila u čadoru iza njih. „Ova dolina je sada smrtonosna klopka“, odgovorila je Elena.

A ona ih je tu uvela.

Gavin joj ništa nije odgovorio.

„Čim grane“, nastavila je Elena, „sve će biti obliveno krvlju.“

Vojvoda pored nje nastavio je da ćuti. Retko je da Gavin tako ćuti. Ni titraj one neukročene žestine nije blistao u njegovim kosim očima, a čupava smeđa kosa bila mu je nekako mlitava. Nije pamtila kada su se poslednji put okupali.

Gavin ju je odmerio onim svojim iskrenim pogledom koji ju je ogolio koliko prvog trena kada ga je upoznala u dvorani svog oca, pre skoro godinu dana. Pre čitavog jednog života.

Bilo je to tako drugačije vreme, drugačiji svet – kada su sve zemlje i dalje bile krcate pesmom i svetlom, kada magija još nije grcala u sve većoj senci Eravana i njegovih demonskih vojnika. Zapitala se koliko će dugo Orint izdržati kada dođe kraj pokolju tu, na jugu. Zapitala se da li će Eravan najpre uništiti blistavu palatu njenog oca, podignutu na planini, ili će spaliti kraljevsku biblioteku – spaliti srce i znanje prikupljano čitavo jedno doba. A onda spaliti i njegov narod.

„Ima još nekoliko sati do zore“, kazao je Gavin, a grlo mu je zaigralo. „Dovoljno vremena da pobježeš.“

„Raščerečili bi nas i pre nego što se izvučemo iz planinskih prolaza...“

„Ne mi. Ti.“ Svetlost vatre bacala je treperave senke po njegovom preplanulom licu. „Samo ti.“

„Neću da ostavim ove ljude.“ Njeni prsti su očešali njegove. „Niti tebe.“

Gavinovo lice se nije promenilo. „Sutrašnji dan ne može se izbeći. Niti krvoproliće. Čula si šta je glasnik rekao – znam da jesi. Anijel je klanica. Nema više naših saveznika sa Severa. Vojska tvog oca daleko je iza nas. Svi ćemo izginuti pre nego što se sunce odlepi od obzorja.“

„Svejedno ćemo svi umreti jednoga dana.“

„Ne.“ Gavin ju je uhvatio za ruku. „Ja ću umreti. Oni ljudi tamo dole – oni će umreti. Bilo od mača ili od vremena. Ali ti...“ Pogled mu je poleteo ka njenim tanano zašiljenim ušima, koje je povukla na oca. „Ti bi mogla da živiš stolicima. Milenijumima. Ne odbacuj sve to zarad bitke osuđene na propast.“

„Radije bih umrla sutra nego da hiljadu godina živim kao sramna kukavica.“

Ali Gavin se samo opet zagledao preko doline. Ka svojim ljudima, poslednjoj liniji odbrane od Eravanove horde.

„Zađi iza bojnih redova svog oca“, grubo je rekao, „i nastavi da se boriš odatle.“

Ona se zagrcnula gutajući pljuvačku. „Ne bi bilo svrhe.“

Gavin se lagano okrenuo da je pogleda. I nakon svih tih meseci, nakon sveg ovog vremena, ona mu je priznala: „Moj otac gubi moć. Blizu je – već decenijama – tome da iščili. Malina svetlost svakim danom je u njemu sve slabija. On ne može da se suprotstavi Eravanu i da pobedi.“ Poslednje što joj je otac rekao pre nego što je pošla u ovaj propali pohod: *Moje sunce zalazi, Elena. Moraš naći neki način da se osiguraš da tvoje svejedno izroni.*

Gavin je prebledeo. „Sada mi to kažeš?“

„Sada ti to kažem, Gavine, jer ni za mene nema nade – bilo da noćas pobegnem ili da se sutra borim. Kontinent će pasti.“

Gavin se pomerio ka desetak šatora na stenovitoj zaravni. Svojim prijateljima.

Njenim prijateljima.

„Niko od nas sutra neće preživeti“, rekao je.

I zbog toga kako ga je glas izneverio, kako su mu oči zablistale, ona je opet pružila ruku ka njegovoj. Nikada – nijednom u svim njihovim pustolovinama, u svim užasima koje su zajedno pretrpeli – nije ga videla da je zaplakao.

„Eravan će pobediti i ovladati ovom zemljom, a i svim drugim zemljama – zanavek“, prošaptao je Gavin.

Vojnici su se budili u svom logoru ispod njih. Muškarci i žene su žamorili, psovali, plakali. Elena je pogledom ispratila izvor njihovog straha – čak do druge strane doline.

Jedna po jedna, kao da ih je nekakva golema mračna šaka pogasila, logorske vatre u taboru strašnog gospodara odjednom su utrnule. Koštani bubnjevi su zadobovali još glasnije.

Napokon je stigao.

Eravan je lično došao da posmatra poslednju bitku Gavi nove vojske.

„Neće čekati do zore“, primetio je Gavin, a ruka mu je sama od sebe pošla ka Damarisu u kanijama na njegovom boku.

Ali Elena ga je zgrabila za ruku, osećajući mišiće čvrste kao granit ispod njegovog kožnog oklopa.

Eravan je došao.

Možda bogovi još slušaju. Možda ih je ubedila vatrena duša njene majke.

Pogledala je Gavinovo strogo i divlje lice – lice koje je naučila da voli više nego ijedno drugo, pa je rekla: „Nećemo dobiti ovu bitku – i nećemo dobiti ovaj rat“, ponovila je Elena dok je svetlost njene neobuzdane moći obasjavala Gavinovo lice. „Ali možemo makar malo odložiti poraz. Onu dolinu mogu da pređem za sat ili dva.“ Stisnula je pesnicu i ugasila svoju magiju.

Gavin se namrštio. „Elena, čisto je ludilo to o čemu ti pričaš. Samoubistvo. Njegovi poslušnici će te uhvatiti pre nego što se i provučesh kroz njihove bojne redove.“

„Upravo tako. Odvešće me pravo njemu, sada kada je došao. Smatraće me njegovom zarobljenicom bez premca – ne ubicom.“

„Ne.“ Bilo je to istovremeno i naređenje i molba.

„Ubij Eravana i njegove zveri će spopasti panika i to na dovoljno vremena da snage mog oca stignu na bojište i ujedine se s onim što ostane od naših snaga, koliko god to bilo, a onda će zgaziti neprijateljske legije.“

„Kažeš *ubij Eravana* kao da je to nešto lako. Elena, on je valški *kralj*. Sve i da te dovedu pred njega, on će te potčiniti svojoj volji pre nego što stigneš i da mrdneš.“

Srce joj se steglo, ali ipak je procedila te reči. „Baš zato...“ Nije mogla da spreči usne da ne podrhtavaju. „Baš zato mi je potrebno da ti pođeš sa mnom umesto da se boriš skupa sa svojim ljudima.“

Gavin je samo zurio u nju.

„Zato što mi treba...“ Suze su joj lile niz obraze. „Potreban si mi da skreneš pažnju na sebe. Potrebno mi je da mi obezbediš vreme da se probijem kroz njegove najuže odbrane.“ Baš kao što će im sutrašnja bitka obezbediti potrebno vreme.

Jer Eravan će najpre napasti Gavina. Ljudskog ratnika koji je tako dugo pravi bastion protiv sila mračnog gospodara, koji se protiv njega borio kada niko drugi nije hteo... Eravanova

mržnja prema tom ljudskom princu ravna je samo njegovoj mržnji prema njenom ocu.

Gavin ju je dugo odmeravao pogledom, a onda pružio ruku da joj obriše suze. „Elena, on ne može da bude ubijen. Čula si šta je proročica tvog oca prošaptala.“

Klimnula je glavom. „Znam.“

„A sve i da nam pođe za rukom da ga obuzdamo – zatočimo...“ Gavin je razmotrio njene reči. „Znaš da ćemo ovaj rat samo prebaciti na nekog drugog – ko god jednog dana bude vladao ovim krajevima.“

„Ovaj rat“, tiho mu je odgovorila, „samo je drugi čin u igri koja se još od drevnih dana igra preko mora.“

„Odložićemo to i naslediće ga neko drugi ako on bude oslobođen. A to neće spasti one vojnike od pokolja koji će ih sutra zadesiti.“

„Ako ne delamo, neće ostati niko da nasledi ovaj rat“, odgovorila mu je Elena. Sumnja je titrala u Gavinovim očima. „Dok mi pričamo“, nastavila je tvrdoglavo, „naša magija slabi, naši bogovi nas napuštaju. Beže od nas. Nemamo fejske saveznike osim onih u vojsci mog oca. A njihova moć, baš kao naša, samo slabi. Ali možda, kada dođe taj treći čin... možda će igrači u našoj nezavršenoj igri biti drugačiji. Možda će to biti budućnost u kojoj će se Feji i ljudi boriti rame uz rame, puni moći. Možda će naći neki način da učine kraj svemu ovome. Zato ćemo izgubiti ovu bitku, Gavine“, rekla je. „Kad grane zora, naši prijatelji će izginuti na onom bojnopolju a mi ćemo to iskoristiti kao nešto što će skrenuti pažnju i omogućiti nam da zatočimo Eravana kako bi Erileja imala budućnost.“

Stisnuo je usne, a safirne oči su mu se razrogačile.

„Niko ne sme da zna za to“, kazala je, a glas ju je izdao. „Sve i da uspemo, niko ne sme da zna šta smo uradili.“

Sumnja mu se urezala u lice. Čvršće ga je stigla za ruku. „Niko, Gavine.“

Patnja mu se pronela licem, ali je klimnuo.

Držeći se za ruke, gledali su ka tami koja je prekrivala planine, a bubnjevi strašnog gospodara dobovali su kao čekići po nakovnjima. Prebrzo će te bubnjeve zaglušiti krici umirućih vojnika. Prebrzo će dolina biti izbrazdana bujicama krvi.

Gavin joj je rekao: „Ako ćemo to uraditi, moramo da kre-nemo smesta.“ Pogled mu je opet poleteo ka obližnjim šatorima. Neće biti pozdrava. Neće biti poslednjih reči. „Izdaću Holdrenu naređenje da sutra predvodi boj. On će znati šta da kaže ostalima.“

Klimnula je glavom i to mu je bila dovoljna potvrda. Gavin joj je pustio ruku, pa pošao ka šatoru najbližem njihovom, gde njegov najdraži prijatelj i najodaniji vojvoda verovatno na najbolji mogući način koristi poslednje sate koji su mu ostali s njegovom novom ženom.

Elena je otrgla pogled s njega pre nego što su Gavinova široka pleća prošla kroz prorez u debelom šatorskom platnu.

Zagledala se preko logorskih vatri, preko doline, sve do tame koja je počivala na suprotnoj strani. Zaklela bi se da joj taj mrak uzvraća pogled, zaklela bi se da čuje hiljade bruseva dok zveri strašnog gospodara oštre kandže skliske od otrova.

Digla je glavu ka dimom umrljanom nebu, a stubovi dima na tren su se razgrnuli i otkrili zvezdama posutu noć.

Gospodar Severa zatrepao je na nju. Možda poslednji dar Male ovim zemljama – makar u ovom dobu. Možda zahvalnica upućena baš Eleni i poslednje zbogom.

Zarad Terasena, zarad Erileje, Elena će poći u večnu tamu što vreba na drugoj strani doline kako bi im svima obezbedila priliku.

Elena je uputila poslednju molitvu da poleti nošena stubom dima koji se dizao s dna doline, molitvu da joj nerođeni potomci ove noći u dalekoj budućnosti, naslednici bremena koje će Erileju ili osuditi na propast ili spasti, oprostite to što se sprema da uradi.

PRVI DEO
LUČONOŠA

❧ Prvo poglavlje ❧

Elidi Lohan je svaki grcavi uzdah grebao grlo dok je šepala uz strmo šumsko brdo.

Zbog sivog šljunka ispod vlažnog lišća kojim je tle Hrastove šume bilo prekriveno, padina je bila nezgodna za penjanje, a ogromni hrastovi dizali su se previsoko iznad nje da bi mogla da se uhvati za neku granu ako se spotakne i skotrlja. Usudivši se da rizikuje mogući pad kako bi dobila na brzini, Elida se uzverala preko ruba krševitog brda, a noga joj je sevala od bola kada je pala na kolena.

Šumovita brda talasala su se svuda oko nje, a drveće ju je podsećalo na rešetke nekakvog beskrajnog kaveza.

Nedelje. Nedelje su prošle otkad su je Manon Crnokljuna i Trinaest ostavile u ovoj šumi, a predvodnica krila joj naredila da pođe na sever, da nađe svoju izgubljenu kraljicu koja je sada odrasla i moćna – i da takođe nađe Selenu Sardotijen, ko god ona bila, da bi Elida mogla da se time oduži Kaltejn Rompije, koja joj je spasla život.

Čak i nedeljama nakon što se to desilo, u snovima su je i dalje opsedali oni poslednji trenuci provedeni u Moratu: stražari koji su pokušali da je odvuku kako bi joj usadili valško

potomstvo, predvodnica krila koja ih je potpuno raščerečila i poslednji čin Kaltejn Rompije – koja je istrgnula onaj čudni tamni kamen iz svoje ruke, gde joj je bio ušiven, pa je naredila Elidi da ga odnese Seleni Sardotijen.

Neposredno pre nego što je Kaltejn pretvorila Morat u čađavu ruševinu.

Elida je prljavom rukom, koja samo što nije počela da joj se tresе, pritisla tvrdi grumen u džepu na grudima kožnog kostima za letenje koji je i dalje nosila. Zaklela bi se da joj nekakvo slabašno brujanje odjekuje po koži, kao da kuca nasuprot ubrzanim otkucajima njenog srca.

Elida se stresla na vodnjikavim zracima sunca koji su se probijali kroz zelene krošnje. Leto i dalje vlada svetom, a vrelina je sada postala toliko golema da joj je voda najdragocenije što ima.

Tako je bilo od samog početka – ali sada se ceo njen dan, njen život, vrti oko vode.

Srećom, Hrastova šuma je krcata potočićima sada kada su se poslednji planinski snegovi otopili i dovijugali sa svojih vrhova. Nažalost, Elida je na teži način naučila kakvu vodu da pije.

Tri dana je provela na pragu smrti od povraćanja i groznice nakon što se napila one stajace vode iz jedne bare. Tri dana se toliko tresla da je mislila da će joj kosti popucati. Tri dana je provela tiho jecajući, obuzeta žalosnim očajem jer je mislila da će umreti tu, potpuno sama u ovoj beskrajnoj šumi i da niko nikada neće saznati za to.

A tokom svega toga, onaj kamičak u njenom džepu neprestano je brujaо i dobovao. Zaklela bi se da joj je šaputao u grozničavim snovima, pevao uspavanke na jezicima za koje je bila uverena da ljudski glas ne može da ih izgovori.

Od tada ga nije čula, ali svejedno se pitala. Pitala se da li bi većina ljudskih bića zapravo umrla.

Pitala se da li ona to na sever nosi dar ili kletvu – i da li će ta Selena Sardotijen znati šta da radi s njim.

Reci joj da svaka vrata mogu da se otvore, samo ako imaš ključ, kazala joj je Kaltejn. Elida je često proučavala sjaktavi crni kamičak kad god bi zastala da se odmori. Svakako ne liči na ključ: grubog oblika, kao da je odlomljen od većeg komada kamena. Možda su Kaltejnine reči bile samo zagonetka namenjena isključivo osobi kojoj su bile upućene.

Elida je skinula isuviše laganu uprtnjaču s ramena i zadigla preklop. Hrane joj je ponestalo pre nedelju dana, pa je počela da skuplja bobice. Sve su joj bile nepoznate, ali šapat prisećanja na godine provedene s dadiljom Finulom upozorio ju je da ih najpre protrlja po zapešću – da vidi izazivaju li nekakav osip.

Uglavnom, prečesto, zaista su ga izazivale.

Ali povremeno bi nabasala na žbun bremenit dobrim bobicama, pa bi se tu najela i napunila uprtnjaču. Kopajući po platnenoj unutrašnjosti uprtnjače, obojenoj ružičastim i plavim mrljama, Elida je izvadila poslednju šaku bobica, umotanih u njenu rezervnu košulju, čije je belo tkanje sada bilo crvenoljubičasto.

Jedna šaka – moraće da joj potraje sve dok ne bude našla naredni obrok.

Glad ju je mučila, ali Elida je pojela samo pola. Možda će ih naći još pre nego što stane da prenoći.

Ona ne ume da lovi – a pomisao na to da uhvati u klopku drugo živo biće, da mu slomi vrat ili kamenom razbije lobanju... Još nije toliko očajna.

Možda to ipak znači da ona nije Crnokljuna, uprkos tajnoj krvnoj lozi njene majke.

Elida je polizala sok bobica s prstiju, ne obazirući se na prljavštinu na njima, pa je zasiktala dižući se na ukočene i bolne noge. Neće dugo izdržati bez hrane, ali nije se usuđivala da ode u neko selo s novcem koji joj je Manon dala, niti prema lovačkim vatrama koje je viđala proteklih nekoliko nedelja.

Ne – dovoljno se nagledala muške dobrote i milosti. Nikada neće zaboraviti kako su oni stražari pohotno zverali u njeno nago telo, niti zašto ju je stric prodao vojvodi Peringtonu.

Mršteći se od bola, Elida je uprtila torbu i pažljivo krenula da se spušta niz suprotnu padinu, birajući put između stenja i korenja.

Možda je negde pogrešno skrenula. Kako uopšte da zna je li prešla terasensku granicu?

I kako će uopšte naći svoju kraljicu – njen dvor?

Elida je odagnala te misli, držeći se mrkih senki i izbegavajući lokve sunčeve svetlosti. Od nje je samo žednija i toplije joj je.

Trebalo bi da nađe vodu, što je možda i važnije nego da nađe bobice, pre nego što padne mrak.

Stigla je do podnožja brda i suspregla jauk kada je ugledala lavirint drveta i kamena.

Sada joj se činilo da se nalazi u nekom usahlom koritu koje vijuga između brda. Oštro je zavijalo ispred nje – ka severu. Oteo joj se uzdah. Hvala Aneit. Makar je gospa mudrih stvari još nije napustila.

Pratiće korito tog potoka što duže bude mogla, držeći se severa, a onda...

Elida nije znala koje je čulo to opazilo. Nije to bilo ni čulo njuha, ni vida a ni sluha, jer nije bilo ničeg neobičnog, već samo natrulog mirisa ilovače, sunčeve svetlosti, kamenja i šapata lišća iz visokih krošnji.

Ali – eno. Kao da se nekakva nit u velikoj tapiseriji izvukla, telo joj se zateglo.

Brujanje i šuštanje šume zamrlo je tren kasnije.

Elida je pogledom preletela po brdima i suvom koritu. Hrastovo korenje povrh najbližeg brda štrčalo je iz travnate padine, tvoreći strehu od drveta i mahovine preko usahlog potoka. Savršeno.

Pošla je ka njoj šepajući, a upropaštena noga ju je bolela i kamenje se razletalo kako je hodala, udarajući je po gležnjevim. Skoro da je dodirnula vrhove korenja kada je odjeknuo prvi šuplji tresak.

Nije to bila grmljavina. Ne, nikad ne bi zaboravila taj zvuk – jer i on ju je proganjao, kako u snovima tako i na javi.

Lepet moćnih kožnih krila. Viverni.

A možda još smrtonosnije, Gvozdenzube veštice koje na njima jašu i čija su čula jednako prodorna i izoštrjena kao što su čula njihovih atova.

Elida se bacila ka strehi od debelog korenja kako se lepet krila sve više bližio, a šuma utihla kao groblje. Kamenje i pruće kidalo joj je gole šake, a kolena su joj tresnula po kamenitoj zemlji kada se pribila uz padinu i provirila kroz mrežu korenja koje je sačinjavalo strehu. Jedan lepet – pa još jedan ni tren kasnije. Dovoljno usaglašeni da bi svako u šumi pomislio kako je to bio samo odjek, ali Elida je znala šta to zapravo znači: dve veštice.

Tokom vremena provedenog u Moratu naslušala se dovoljno toga da bi znala kako su Gvozdenzube dobile naređenje da kriju svoje brojno stanje. Zato lete u savršenim dvostrukim formacijama, kako bi neko ko ih osluškuje opazio samo jednog viverna.

Ali ove dve, ko god bile, vrlo su neuredne. Ili makar onoliko neuredne koliko to besmrtne i smrtonosne veštice mogu da budu. Možda su to niže pripadnice nekog zbora, koje su krenule u izvidnicu.

Ili love nekoga, prošaptao je prestravljeni glasić u njenoj glavi.

Elida se još više pribila uz tle, a korenje joj se zabilo u leđa dok je gledala ka krošnjama.

I eno. Ogromna prilika hitro je jedrila tik iznad krošnji, tako da se lišće talasalo. Kožno krilo, koje se završavalo zakrivljenom kandžom što se presijavala od otrova, blesnulo je na suncu.

Retko – vrlo retko – oni izlaze po danu. Šta god da love – mora da je važno.

Elida nije smela ni da diše preglasno sve dok lepet onih krila nije utihnulo ka severu.

Ka Ferijanskom procepu – gde je Manon pomenula da je druga polovina vojske utaborena.

Elida se pomerila tek kada se šumom opet pronelo zujanje i cvrkutanje. Uхватili su je grčevi jer je toliko dugo stajala nepomična, pa je zastenjala kada je istegla najpre noge, pa ruke, a onda promrdala ramenima.

Beskrajno – ovo putovanje je beskrajno. Sve bi dala za krov nad glavom. I za topao obrok. Možda bi vredelo da rizikuje pa da ih potraži, makar na jednu noć.

Gledajući kuda staje po suvom koritu, Elida je dvaput zakoračila pre nego što ju je ono čulo koje nije zapravo čulo opet upozorilo, kao da ju je topla ženska šaka zgrabila za rame kako bi je zaustavila.

Čestarom se pronosio šumski žamor. Ali ona je to osećala – osećala je da je tamo negde.

Ni veštice, ni viverni a ni zveri. Ali neko – neko je posmatra. Neko je sledi.

Elida je izvadila borbeni nož koji joj je Manon dala kada ju je ostavila u ovoj bednoj šumi.

Prizeljkivala je da ju je veštica naučila kako da ubija.

Lorkan Salvatere već dva dana beži od onih zveri, bogovi ih prokleli.

Ne krivi ih on zbog toga. Veštice su pobesnele kada se u gluvo doba noći ušunjao u njihov šumski logor, pa zaklao tri njihove motrilje a da to nisu primetile ni one ni njihovi atovi, a onda četvrtu odvukao u šumu kako bi je ispitao.

Bilo mu je potrebno dva sata da slomi Žutonogu vešticu, koju je sakrio toliko duboko u jednoj pećini da čak ni njeno vrištanje nije umaklo odatle. Dva sata, a onda mu je propevala.

Dve veštičje vojske sada su spremne da osvoje kontinent: jedna je u Moratu, a jedna u Ferijanskom procepu. Žutonoge nemaju pojma kakvu moć vojvoda Perington ima – nemaju pojma šta to Lorkan traži: druga dva usudključa, parnjake

onom koji on oko vrata nosi na dugom lančiću. Tri opiljka kamena odlomljena s nečastive usudkapije, a svaki je ključ ispunjen ogromnom i stravičnom moći. A kada se sva tri usudključa spoje... mogli bi da otvore tu kapiju među svetovima. Da unište te svetove – ili prizovu njihove vojske. A i još gore od toga – daleko gore.

Lorkan je toj veštici podario brzu smrt.

Njene sestre ga progone još od tada.

Čučeci u šipražju kojim je obrasla jedna strma padina, Lorkan je posmatrao devojkicu kako se izvlači ispod korenja. On se prvi tu sakrio, osluškujući larmu koja je pratila njihovo nespretno približavanje, pa ju je gledao kako se spotiče i šepa kada je napokon čula šta to hrli ka njima.

Bila je nežne građe, toliko sitna da bi pomislio kako je tek prokrvarila, samo da nije bilo jedrih grudi pod njenom pripjenom kožnom letačkom odećom.

Ta odeća mu je smesta privukla pažnju. Žutonoge su nosile nešto slično – sve veštice su to nosile. Ali ova devojkica je ljudsko biće.

A kada se okrenula u njegovom smeru, te njene tamne oči osmotrile su šumu procenjujući prizor isuviše zrelo i vešto da bi pripadale jednom detetu. Ona ima najmanje osamnaest godina – a možda je i starija. Bledo lice joj je prljavo i ispijeno. Verovatno je već duže vreme u šumi i teško nalazi hranu. A nož koji je šćepala toliko se tresao da je to nagoveštavalo kako ona nema blage veze šta da radi s njim.

Lorkan je nastavio da se krije, gledajući je kako pogledom pretražuje po brdima, suvom koritu i krošnjama.

Ona nekako zna da je on tu.

Zanimljivo. Malo ko može da ga nađe kada on reši da se sakrije.

Svaki mišić u njenom telu bio je napet – ali je pregledala urvinu do kraja, sileći sebe da tiho diše kroz napućene usne, pa je onda nastavila dalje.

Dalje od njega.

Šepala je pri svakom koraku; verovatno se povredila probijajući se kroz gustiš.

Njena duga pletenica lupkala je po uprtnjači, a kosa joj je bila svilasta i tamna kao njegova. Tamnija. Crna kao noć bez zvezda na nebu.

Vetar je promenio pravac, pa naneo njen miris ka njemu, a Lorkan ga je duboko udahnuo, omogućujući svojim fejskim čulima – koja je nasledio od one džukele od svog oca – da odmere i procene kao što to rade već duže od pet stoleća.

Ljudsko biće. Sasvim sigurno, ali...

Poznat mu je taj miris.

Proteklih nekoliko meseci zaklao je mnogo, mnogo stvorenja koja su odisala tim vonjem.

Pa, ovo je baš zgodno. Možda dar od bogova: neko koristan da ga ispita. Ali kasnije – nakon što mu se bude ukazala prilika da je posmatra. Da otkrije njene slabosti.

Lorkan se išunjao iz čestara, a pri njegovom prolasku ni grančica se nije pomerila.

Devojka opsednuta demonima šepala je nastavljajući uz suvo korito, i dalje držeći onaj beskorisni nož i to tako da je njen hvat bio potpuno nedelotvoran. Dobro je.

I tako je Lorkan pošao u lov.